

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 151/2023-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Viktorom Kubalom, PhD., Kpt. Jána Rašu 11, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 96/2022 z 20. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 9 Cdo 96/2022 z 20. októbra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a zároveň žiada o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala na Okresnom súde Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie choroby z povolania a o určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa. V žalobe sa sťažovateľka dožadovala určenia, že výkonom zamestnania jej vznikla choroba z povolania a od bývalého zamestnávateľa žiadala náhradu za stratu na zárobku

v sume 44 276,84 eur, odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 26 474 eur a bolestné v sume 1 145 eur.

3. Okresný súd sťažovateľku celkovo dvakrát vyzval na odstránenie nedostatkov podania, z toho raz po zásahu Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“), ktorý na základe odvolania sťažovateľky zrušil rozhodnutie okresného súdu o zastavení konania. Napriek týmto výzvam napokon okresný súd uznesením č. k. 5 Cpr 11/2020 zo 4. februára 2021 (ďalej len „uznesenie o zastavení“) výrokom I konanie zastavil, výrokom II stanovil, že po právoplatnosti bude vec postúpená Sociálnej poisťovni, a výrokom III žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Okresný súd v odôvodnení uznesenia o zastavení konania poukázal na zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2004. Práve týmto zákonom v rámci pracovnoprávnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania zostal zamestnancovi zachovaný len nárok na náhradu vecnej škody v zmysle § 198 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce. Na základe zákona o sociálnom poistení sa úrazové poistenie ako poistenie pre prípad poškodenia zdravia alebo úmrtia v dôsledku pracovného úrazu, služobného úrazu a choroby z povolania stalo súčasťou systému sociálneho poistenia a je ním definované výlučne ako povinné poistenie. Povinne úrazovo poistený je zamestnávateľ, ktorého zaťažuje povinnosť platiť poisťné na úrazové poistenie (§ 128 ods. 8 zákona o sociálnom poistení). Nárok na úrazové dávky z úrazového poistenia zamestnávateľa má jeho zamestnanec po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom (§ 17 ods. 1 zákona o sociálnom poistení). Podľa § 172 ods. 2 zákona o sociálnom poistení v konaní vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia a starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom Sociálna poisťovňa. Na základe uvedeného okresný súd konštatoval, že sťažovateľka žiada priznanie úrazových dávok v zmysle zákona o sociálnom poistení, o ktorých podľa § 172 ods. 2 zákona o sociálnom poistení rozhoduje Sociálna poisťovňa, preto nie je daná právomoc okresného súdu.

4. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala nedostatočnosť odôvodnenia uznesenia o zastavení konania a že obdobné veci sa riešia práve určovacou žalobou. Sťažovateľka namietala, že aj druhá výzva na odstránenie nedostatkov bola formálna. Právomoc okresného súdu na prejednanie žaloby podľa § 192 Zákonníka práce je podľa názoru sťažovateľky daná, pretože jej „*nebola priznaná choroba z povolania*“.

5. Krajský súd uznesením č. k. 12 CoPr 3/2021 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) uznesenie okresného súdu o zastavení konania potvrdil. Odvolací súd konštatoval, že z podanej žaloby, ako i jej doplnení vyplýva, že v danej veci by malo ísť o pracovnoprávny vzťah medzi zamestnancom a zamestnávateľom. Žalobkyňa v tomto podaní opísala rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje svoj nárok. Pracovnoprávny vzťah so žalovaným bol uzatvorený na dobu určitú 16. júla 2015, keď bola podpísaná dohoda o vykonaní práce podľa § 226 a nasl. Zákonníka práce. Bol ukončený počas trvania práceneschopnosti 31. júla 2016 uplynutím dohodnutej doby.

Po uplynutí jedného roka práceneschopnosti bola žalobkyňa rozhodnutím Sociálnej poisťovne – ústredia uznaná za invalidnú pre pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 %. Absolvovala mnohé vyšetrenia a bola hospitalizovaná na Klinike pracovného lekárstva a toxikológie LF UK a UNB v Bratislave. Uvedenou klinikou bol 5. marca 2019 vypracovaný lekársky posudok, ktorým nebola uznaná choroba z povolania v súvislosti s pracovným pomerom u žalovaného. Následne bolo žalobkyni doručené stanovisko k uznaniu choroby z povolania, ktoré vydala Celoslovenská komisia na posudzovanie chorôb z povolania pri Ministerstve zdravotníctva Slovenskej republiky v Bratislave, z ktorého vyplýva, že žalobkyňa nemá mať uznanú chorobu z povolania. V doplnení (v spise na č. l. 168, 169) žalobkyňa uviedla výpočet straty na zárobku, ktorú si uplatnila v sume 44 276,84 eur od momentu práceneschopnosti až do jej ukončenia. Zároveň si uplatnila odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 26 474 eur a bolestné v sume 1 145 eur. Žalobu odôvodnila porušením povinností zamestnávateľa a jej práva zamestnanca uvedených v ustanoveniach Zákonníka práce a zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Tieto porušenia zákona žalovaným spôsobili, že žalobkyňa vykonávala prácu za pracovných podmienok a s pracovnými pomôckami, ktoré boli príčinou vzniku škody na jej zdraví. Žalovaný teda je zodpovedný za vznik tejto škody na jej zdraví a zodpovedá za škodu, ktorá vznikla porušením právnych povinností pri plnení pracovných úloh. V odôvodnení uznesenia krajský súd zároveň poukázal na to, že v čase, keď bola sťažovateľka zastúpená advokátom, podaním zo 7. januára 2021 došlo k preformulovaniu petitu žaloby, aby súd „*žalovanému uložil povinnosť nahradiť jej škodu vo výške 71.895,84 eura s tým, že za jej vznik je zodpovedný žalovaný v rozsahu 100 %. Uviedla, že suma 71.895,84 eura pozostáva z bolestného vo výške 1.145 eur, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 27.619 eur a náhrady za stratu na zárobku od 01.03.2016 do 31.12.2020 vo výške 44.276,84 eura. Je teda zrejmé s prihliadnutím aj na skutočnosť, že žalobkyňa pri tejto formulácii žalobného návrhu bola právne zastúpená advokátom disponujúcim náležitou znalosťou a odbornosťou svojej profesie, že v predmetnom konaní sa domáha titulom zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú chorobou z povolania zaplatenia úrazových dávok, a to bolestného, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a straty na zárobku.*“. V ďalšej časti krajský súd vyjadril súhlas so závermi okresného súdu o charaktere sťažovateľkou požadovaných „náhrad“ ako úrazových dávok v nadväznosti na ustanovenia zákona o sociálnom poistení.

S námietkou sťažovateľky týkajúcou sa toho, že aj druhá výzva okresného súdu na odstránenie nedostatkov bola formálna, krajský súd nesúhlasil a konštatoval, že okresný súd vyzval žalobkyňu (sťažovateľku) dostatočne konkrétnym spôsobom. V tejto súvislosti poukázal na to, že „*Súd prvej inštancie žalobkyni navyše ozrejmil, že súdy nerozhodujú o určení, že choroba žalobkyne je chorobou z povolania, pretože na to sú príslušné vymedzené inštitúcie, ktoré nakoniec aj prípad žalobkyne posudzovali, avšak so záverom, že žalobkyni chorobu z povolania neuznali. Súd prvej inštancie po tomto ozrejmení žalobkyňu upovedomil, že jej žalobný návrh v zmysle uvedeného nie je vykonateľný, zrozumiteľný a ani určitý. Rovnako v tomto uznesení súd zdôraznil, že opísaný skutkový dej je v rozpore s tým, čo žalobným návrhom žalobkyňa žiada, pretože sa domáha určenia zodpovednosti žalovaného za chorobu z povolania, ktorá jej nebola uznaná orgánmi na to príslušnými.*“. Krajský súd tiež poukázal na to, že sťažovateľka si v Sociálnej poisťovni uplatnila nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. S prihliadnutím na to, že

sťažovateľke nebola uznaná choroba z povolania Celoslovenskou komisiou na posudzovanie chorôb z povolania, Sociálna poisťovňa listom z 23. marca 2020 odporučila podať sťažovateľke určovaciu žalobu, že v jej prípade ide o chorobu z povolania. Krajský súd uviedol, že z obsahu listu vyplýva, že „Sociálna poisťovňa teda odporučila žalobkyni podať žalobu proti Celoslovenskej komisii...“. Napriek tomu sťažovateľka koncipovala svoju určovaciu žalobu proti bývalému zamestnávateľovi. Krajský súd napokon konštatoval, že v prípade, keby bola sťažovateľke uznaná choroba z povolania príslušnou štátnou inštitúciou, mohla by sa súdnou cestou domáhať určenia, že za túto chorobu zodpovedá bývalý zamestnávateľ – žalovaný. V tomto prípade však sťažovateľka formulovala svoju žalobu odlišne a domáhala sa odlišného právneho nároku – úrazových dávok. Napokon práve z týchto dôvodov bude vec po nadobudnutí právoplatnosti postúpená Sociálnej poisťovni. V závere odôvodnenia uznesenia krajský súd reagoval na námietku, že v sťažovateľkinej veci mal byť aplikovaný § 192 Zákonníka práce, a poukázal na stanovisko najvyššieho súdu sp. zn. Cpj 9/2006, podľa ktorého „*právomoc súdov nie je daná na prejednanie žaloby zamestnanca na náhradu škody voči zamestnávateľovi, spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, vo veci nárokov na náhradu straty na zárobku počas trvania práceneschopnosti, náhrady straty na zárobku po skončení práceneschopnosti a uznání plnej invalidity, za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v základnej výške a účelne vynaložených nákladov spojených s liečením, ktoré vznikli do 31. decembra 2003, ak boli uplatnené až po 1. januári 2004. Tieto plnenia treba po 31. decembri 2003 považovať za nároky na dávky sociálneho poistenia a konania o takýchto nárokoch, sú konaniami vo veciach sociálneho poistenia, na rozhodnutie o ktorých je daná právomoc Sociálnej poisťovne.*“.

6. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V dovolaní sťažovateľka tvrdila, že uznesenie krajského súdu je zmätočné, vnútorne rozporné, bez presvedčivého a dostatočného odôvodnenia. Argumentovala aj tým, že odvolací súd neprihliadol na ďalší list Sociálnej poisťovne z 11. augusta 2020, ktorým bola sťažovateľka vyzvaná na preukázanie podania určovacej žaloby proti jej bývalému zamestnávateľovi o určenie, či ide v jej prípade o chorobu z povolania. Sťažovateľka v podstate zopakovala argumenty použité už v odvolacom konaní a opätovne zdôraznila, že ide o spor medzi zamestnancom a bývalým zamestnávateľom.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia po preskúmaní dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu (a keďže išlo o potvrdzujúce rozhodnutie, tak aj rozhodnutia okresného súdu) konštatoval, že „*Posudzujúc námietky dovolateľky smerujúce k nepresvedčivosti a nekonzistentnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dovolací súd dospel k záveru, že pre takéto tvrdenia nie je daný žiadny podklad... Tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd nevezal do úvahy obsah písomnosti Sociálnej poisťovne, nemožno považovať za relevantné, pretože z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že sa odvolací súd obsahom týchto podkladov zaoberal, vlastné stanoviská Sociálnej poisťovne však neboli v tomto konaní pre súd záväzné.*“. Najvyšší súd zároveň preskúmal aj záver okresného súdu o nedostatku právomoci a s poukazom na relevantné ustanovenia Civilného sporového poriadku, Zákonníka práce i zákona o sociálnom poistení uviedol: „*Plnenia vyplývajúce z nárokov na náhradu škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z*

povolania, s výnimkou nároku na náhradu vecnej škody, ktoré vznikli po účinnosti zákona o sociálnom poistení, teda od 1. januára 2004. sú dávkami úrazového poistenia (úrazovými dávkami), o ktorých na základe žiadosti poškodeného (ak zákon o sociálnom poistení neustanovuje inak) rozhoduje Sociálna poisťovňa. Rozhodovanie o týchto plneniach preto nepatri do právomoci súdu. Účinnosťou zákona o sociálnom poistení došlo k takej zmene v obsahu právneho vzťahu vyplývajúceho zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania (s výnimkou nároku na náhradu vecnej škody), ktorá mala za následok zmenu jeho charakteru, resp. jeho nahradenie právnym vzťahom úrazového poistenia. Dovtedy súkromnoprávny vzťah sa zmenil na vzťah verejnoprávny a nárok na náhradu škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, uplatnený napr. vo forme náhrady za bolesť, za sťaženie spoločenského uplatnenia, za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti a za účelne vynaložené náklady spojené s liečením, nadobudol povahu nároku na úrazovú dávku.“

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zmätočné a nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľka kritizovala najvyšší súd v časti, v ktorej dospel k rovnakému záveru o nedostatku právomoci okresného súdu, a tvrdila, že dovolací súd tento záver neodôvodnil. Sťažovateľka aj v ústavnej sťažnosti zopakovala, že všeobecné súdy sa odmietli zaoberať listom Sociálnej poisťovne z 11. augusta 2020, ktorým bola vyzvaná na podanie určovacej žaloby proti bývalému zamestnávateľovi, konali zmätočne, keď výzvy na odstránenie nedostatkov boli formálne a bezobsažné. Napokon aj samotné rozhodnutia všeobecných súdov sú zmätočné, pretože nereflektujú skutočný obsah sťažovateľkiných podaní.

9. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) sťažovateľka odôvodnila tým, že najvyššiemu súdu trvalo 15 mesiacov, kým vydal napadnuté uznesenie, navyše iba s povrchným a nedostatočným odôvodnením. Dĺžka rozhodovania najvyššieho súdu mala na sťažovateľku, vzhľadom na jej postavenie invalidnej dôchodkyne, značne negatívny dopad.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práv na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo sťažovateľkino dovolanie odmietnuté.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

11. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľkou uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť

z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

12. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predovšetkým zvýrazňuje svoj nesúhlas so samotným výsledkom konania teda, že všeobecné súdy odmietli prejednať ňou požadované nároky proti bývalému zamestnávateľovi. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zopakovala argumenty uplatnené v odvolacom konaní, ako aj v dovolacom konaní. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ale aj priložené uznesenia okresného súdu a krajského súdu a konštatuje, že sťažovateľka dostala celkom presné, jednoznačné a ústavne udržateľné odpovede, prečo nebolo možné rozhodnúť o podanej žalobe v takej forme, ako ju predložila a doplnila. Navyše je potrebné zdôrazniť, že okresný súd výrokom II určil, že vec bude postúpená Sociálnej poisťovni, ktorá je na rozdiel od okresného súdu príslušná rozhodnúť o sťažovateľkou požadovaných náhradách.

13. Bez potreby citovania relevantných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľky odmietol.

Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal uznesenia okresného súdu a krajského súdu a ich odôvodnenia v nadväznosti na sťažovateľkou uplatnené dovolacie dôvody a tieto riadne vyhodnotil. Najvyšší súd preskúmal záver krajského súdu, z akých dôvodov bolo potrebné konanie vo veci sťažovateľky zastaviť v nadväznosti na obsah jej podaní. V tejto súvislosti v rámci možností dovolacieho prieskumu najvyšší súd preskúmal odôvodnenie uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu a následne konštatoval, že k porušeniu sťažovateľkiných práv v zmysle § 420 písm. f) CSP nedošlo.

14. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 119/2021, II. ÚS 383/2019).

15. V teraz prejednáwanej veci je potrebné uviesť, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla uznesenie krajského súdu, jej dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

16. Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

17. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka len poukázala na neprimeranú dĺžku dovolacieho konania v trvaní 15 mesiacov. Berúc do úvahy jeho právoplatné skončenie v čase doručenia ústavnej sťažnosti, ústavný súd uzatvára, že všeobecné súdy neodmietli v právnej veci sťažovateľky konať.

Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (napr. IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 518/2014, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. II. ÚS 55/02, IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018).

18. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ju odmietol aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi (finančné zadost'učinenie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu